
Offentligt ph.d.-forsvar 10.09.2026

**Peter Hinsby Leal forsvare sin ph.d.-afhandling:
Building Back Differently**

Forsvaret finder sted onsdag den 10. Sept. 2026, kl. 13:00 i

[Aud. 14, Danneskiold-Samsøe Allé 53, 1435 København K.](#)

online: <https://kglakademi.zoom.us/j/68191157746>

Det
Kongelige
Akademi

Arkitektur
Design
Konservering

Dagsorden

13:00	Velkomst og præsentation af ordstyrer, bedømmelsesudvalg, vejledere og forfatter
13:05	<i>Peter Hinsby redegør for sin afhandling
Building Back Differently</i>
13:50	Kort pause
Ifølge bekendtgørelsen om forskeruddannelse kan lederen af forsvarshandlingen give auditoriet tilladelse til at komme med indlæg. Ønsker om dette skal tilkendes gives over for lederen i pausen.
14:00	Professor, Jonathan Metzger, KTH, Stockholm, Sverige.
14:30	Professor Camillo Boano, Polyteknisk Universitet, Italien.
15:00	Lektor, Henrik Oxvig, Det Kongelige Akademi - Arkitektur, Design, Konservering, Institut for Arkitektur, By og Landskab, København Danmark (Formand for bedømmelsesudvalget)
15:30	Eventuelle indlæg fra auditoriet.
Bedømmelsesudvalget voterer og afgiver indstilling. Afslutning

Bedømmelsesudvalg

Jonathan Metzger	Professor of Division of Urban and Regional Studies,
KTH Royal Institute of Technology, Sweden
Camillo Boano	Professor of Architecture and Urban Design at the
Interuniversity Department of Sciences, Project and
Policies, Territory of the Polytechnic University, Turin,
Italy.
Henrik Oxvig	Associate Professor, Royal Danish Academy
Architecture, Design, Conservation, Institute of
Architecture, Urbanism and Landscape.
(Chair of the assessment committee)

Det
Kongelige
Akademi

Arkitektur
Design
Konservering

Hovedvejleder

Dag Petersson

Lektor, Det Kongelige Akademi –
Arkitektur, Design, Konservering, Institut for Arkitektur
og Teknologi. (Leder af forsvaret)

Co-vejleder

Olga Popovic Larsen

Professor, Det Kongelige Akademi – Arkitektur,
Design, Konservering, Institut for Arkitektur og Teknologi.

Afhandlingen ligger til gennemsyn for interesserede på Biblioteket for Arkitektur, Design, Konservering,
Danneskiold-Samsøes Allé 50, 1434 København K.

I april 2020 var græsplænen i Islands Brygge Havnepark opdelt i kridtfirkanter. Få uger forinden havde parken været lukket helt.

Intet materielt havde ændret sig. Græsset var det samme, bænke de samme, havnen den samme. Alligevel var parken blevet et sted, hvor uforenelige krav mødtes: folkesundheden krævede afstand, byliv krævede nærhed, økonomien krævede genåbning. Ingen af dem kunne annullere de andre. Kridt er ikke arkitektur. Men kridtet gjorde det, arkitektur gør: det organiserede, hvem der kunne være tæt på hvem, og på hvilke betingelser. I det øjeblik organiserede parken ikke længere blot rum. Den organiserede sameksistens.

Denne afhandling argumenterer for, at COVID-19 ikke primært skabte nye arkitektoniske problemer. Pandemien forandrede de betingelser, hvorunder noget overhovedet bliver genkendeligt som et arkitektonisk problem. Under pandemien blev arkitekter gentagne gange spurgt, hvordan arkitekturen skulle svare — bedre ventilation, mere fleksible bygninger, mere resiliente byer. Men alle disse spørgsmål forudsatte, at problemet allerede lå fast og blot ventede på sin løsning. Afhandlingen stiller et forudgående spørgsmål: hvem afgør, hvad der tæller som et problem, og på hvis bekostning?

Med afsæt i den belgiske filosof Isabelle Stengers læses pandemien som en kosmopolitisk begivenhed — en situation, der ikke blot kræver løsninger, men destabiliserer de rammer, hvorigennem løsninger overhovedet bliver mulige. Den franske filosof Georges Canguilhem begreber om miljø (milieu) og normativitet leverer den normative skarphed: sundhed er ikke normalitet, men evnen til at sætte nye normer, når de gamle ikke længere slår til.

Argumentet prøves af på fire pandemiske situationer — markedet La Concordia og Alhambra Kirke i Bogotá, børnehuset Nøddehegnet i Gladsaxe og Emergency Quarantine Facilities i Filippinerne. Ingen af dem er arkitektoniske mesterværker. Et stillads, et myggenet, en institution vendt på vrangen og en pavillon. Alligevel omfordeler de alle fire betingelserne for at leve sammen: hvem der må opholde sig i byen, hvem der kan tage del i ritualer og hvem der bærer smitterisikoen.

Herudfra udvikles afhandlingens centrale bidrag, begrebet spatial diplomacy. Arkitektur forstås ikke primært som optimering af omgivelser, men som komposition af sameksistens mellem krav og forpligtelser, der ikke kan reduceres til hinanden. Arkitekturen løser ikke uenighed. Den giver uenighed et sted at være uden at kollapse i udelukkelse eller lukning.

Endelig gentænkes resiliensbegrebet. Afhandlingen afviser ikke resiliens, men spørger, hvad vi vælger at opretholde, når vores samfund udsættes for pres af forskellig art. Et system kan sagtens opretholde sin eksistens, mens de liv, der lever i det, gradvist mister evnen til at opfinde nye måder at leve på. Spørgsmålet er derfor ikke alene, om systemer holder, men om den kollektive evne til at forhandle nye former for sameksistens bevares.

Forsvaret vil argumentere for, at pandemien ikke gjorde arkitekturen politisk. Den gjorde synligt, at arkitekturen altid har været det.

Det
Kongelige
Akademi

Arkitektur
Design
Konservering

In April 2020, the lawn of Islands Brygge Harbour Park in Copenhagen had been divided into chalk squares. A few weeks earlier, the park had been closed entirely.

Nothing material had changed. The grass was the same, the benches the same, the harbour the same. Yet the park had become a site of competing obligations: public health demanded distance, public life demanded proximity, the economy demanded reopening. None could simply cancel the others. Chalk is not architecture. But the chalk did what architecture does: it organised who could be near whom, and on what terms. In that moment the park was no longer simply organising space. It was organising coexistence.

This dissertation argues that COVID-19 did not primarily produce new architectural problems. It transformed the conditions through which anything becomes recognisable as an architectural problem in the first place. Throughout the pandemic architects were repeatedly asked how architecture should respond: better ventilation, more adaptable buildings, more resilient cities. Yet each of these questions presupposed that the problem already existed, waiting to be solved. This dissertation asks a prior question: who decides what counts as a problem, and at whose expense?

Following the Belgian philosopher Isabelle Stengers, the pandemic is read as a cosmopolitical event or a situation that does not merely call for solutions, but destabilises the frameworks through which solutions become possible at all. The French philosopher Georges Canguilhem supplies the normative edge: health is not normality, but the capacity to establish new norms when existing ones no longer suffice.

The argument is tested against four pandemic situations: The La Concordia market and Alhambra's Cross (Pop-up church) in Bogotá, the Nøddehegnet childcare institution in Gladsaxe, and the Emergency Quarantine Facilities in the Philippines. None of them are architectural masterpieces. Basically, a scaffold, a mosquito net, a gate latch and a pavilion. Yet all four redistribute the conditions of living together: who may occupy the city, who may take part in the ritual, who can open the gate, who carries the risk of infection.

From this emerges the dissertation's central contribution, the concept of spatial diplomacy. Architecture is understood not primarily as the optimisation of environments, but as the composition of coexistence among obligations that cannot be reduced to one another. Architecture does not solve disagreement. It gives disagreement a place to exist without collapsing into exclusion or closure.

Finally, resilience is reconsidered. The dissertation does not reject resilience, but asks what we are in fact asking it to preserve. A system may persist perfectly while the lives within it gradually lose the capacity to invent new ways of living. The question is therefore not only whether systems endure, but whether the collective capacity to negotiate new forms of coexistence is sustained.

The defence will argue that the pandemic did not make architecture political. It revealed that architecture had always been so.

Det
Kongelige
Akademi

Arkitektur
Design
Konservering